
Grigori Petrovič Grabovoi

HJRUKULUS

Grigori Petrovič Grabovoi

HJRUKULUS

**DJELO „HJRUKULUS“ NAPISAO JE
GRIGORI PETROVIČ GRABOVOI 2000.
GODINE DOPUNIO G. P. GRABOVOI**

2016

Grabovoi G.P.

Hajrukulus. – Serbia: Grigorii Grabovoi PR KONSALTING
TECHNOLOGIES OF ETERNAL DEVELOPMENT, –
2016. – 27 p.

Sva prava pridržana. Niti jedan dio ove knjige ne
smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez pismenog
dopuštenja vlasnika autorskih prava.

ISBN:

GRIGORI GRABOVOI®

©Grabovoi G.P., 2000

©Грабовой Г.П., 2000

Predgovor

Ljudska svijest je beskonačna i kako bi čovjek vječno živio neophodno je znati proširivati je stvaralačkim mišljenjem prema zakonima koji su neposredno ili posredno iznijeti u knjizi.

Kod iznenadnih prelazaka opažanja s jedne slike na drugu koja s prvom nije u očiglednoj vezi (a ti prelasci se mogu stvaralački kontrolirati), može se otkriti informacija koja omogućuje vječni život i odgovarajući razvoj duha, izgrađen na spremnosti za opažanje bilo kojih slika u cilju vječnog života.

Neočekivani preskoci tijekom pripovijedanja pretkazuju događaje vječnosti koji su izraženi raznolikošću stvarnosti koja dopušta mišljenju da njome upravlja.

Stvoritelj koji je oblikovao misao koja upravlja i stvara događaje neophodne za vječni život, pri bilo kakvim objektima koji postoje u stvarnosti ili u opažanju posjeduje znanja koja su garancija vječnog života.

HAJRUKULUS

Hajrukulus je živio na vrhu planine. Bio je hrabar i odvažan. Bio je ptica koja gleda u samu sebe i vidio je svoj odraz na nebu i na oblacima. Kada bi poželio poletjeti i sam bi se pretvorio u oblak.

Jednom je imao sreću da u dnu pećine ugleda ogromnu zmiju koja se spremala pojesti ga, ali on ju je na vrijeme šćepao za vrat i odnio u more. Ona se tamo nastanila, počela se razmnožavati i vidjeti nove svjetove. Tu su se pojavile novonastale životinje. Tako se pojavio i kit, tako su se pojavili i drugi sisavci koji žive u moru i koji su, kao što je poznato, počeli izlaziti iz mora i nastanjivati kopno. Pri tom se utvrdilo da su oni koji su bili na kopnu, već odranije bili tu.

Kada je Hajrukulus vidio to svjetsko biće shvatio je da ne treba dugo biti ptica. Odlučio se pretvoriti u neku kopnenu zvijer: u lava, tigra ili panteru. Pri tome je sebe vidio kao njih

sve zajedno.

Tada se vinuo na drugu planetu, na Marsu je bilo hladno i nije bilo dovoljno vode, a život je bio takav da se sve vrijeme moralo piti. On je tada odletio na Jupiter. Tako je počeo postajati čovjekom. Ugledavši sebe u liku čovjeka, shvatio je da ptica koja želi biti čovjek – već je čovječna. Od tada je postao miroljubiv i prestao je ubijati. Počeo je jesti insekte isključivo tako da oni u njegovom organizmu ožive i izađu živi. Tako se Hajrukulus upoznao s Lejli.

Lejli je živjela povučeno u osami. Bila je jako lijepa i raskošna. Glava joj je čitavo vrijeme gledala u sliku ptice Hajrukulusa. On je vidio svoj prijašnji lik i zbog toga je Lejli za njega bila veoma zanosna jer je ona oduvijek bila ljudsko biće. On ju je utjelovio. I tu je uvidio da je od nje rođeni muškarac bio – prvi čovjek koji je živio još prije Lejli. Njega su u narodu zvali Adam. Bio je jako hrabar. Jeo je grane drveća s kojih su visjele jabuke, ali su pri tome same jabuke ostajale netaknute. Poznao je kulturu ishrane ali jednom se zanio i počeo jesti samu jabuku.

Tada su se urušili sustavi na kojima je počivao. Nije se uspio suzdržati. I tada su se pojavila prva razaranja. Ona su prizvala samouništenje i ljudi su bili prinuđeni boriti se s time. Dio ljudi prešao je u te redove i ti ljudi su postali oni koji se uništavaju, a dio je ostao besmrtnan. Pritom su njihove misli bile ujedinjene, pa su tako oni koji su već počeli živjeti počeli su stjecati besmrtnost. On je shvatio da će se za to sada morati boriti.

Hajrukulus je bio uman. Vidio je da je Lejli potrebno znanje. Počeo je objašnjavati Adamu. A znajući da će Lejli ugledati znanje kroz Adama, počeo ga je usavršavati.

Hajrukulus se pretvorio u zmaja. Sandrak, koji je bio veoma uman, uz to je i znao što je to čovjek. Znao je da čovjeka ne treba jesti, da s njime treba razgovarati, da treba ispuštati glas koji je on u svojoj svijesti opažao kao vatru. Zato što je čovjek providan, on vidi, on je stajao uz Boga i on zna što postoji u budućnosti. Hajrukulus je bio toliko uman da je I čovjeku davao do znanja da je i on također

uman.

Lejli je na taj način vidjela samu sebe i rodilo im se dijete. Dali su mu ime Alijas. Alijas je bio veoma veseo, optimističan i uman. Znao je što će se dogoditi 2012. godine. Vidio je da se te godine neće dogoditi ništa što bi bilo natprirodno, ništa okončavajuće. Alias je znao da neće biti kraj svijeta. Rekao je to Lejli, a ona se pohvalila Adamu. Tada je Hajrukulus shvatio kako su oni zajednica i kako su Zemljani koji ga pozivaju da živi na njihovoj planeti. I ugledao je svoju sretnu budućnosti koja kao da je obuhvaćala sva lica njegove prirode, o kojima je samo maštao.

Tako je razmišljao čovjek koji je sjedio na vrhu planine i koji je sebe u znanju doživljavao kao cjelinu s Hajrukulusom. Na nekom nivou nirvane prestao je opažati samosvijest na planu fizičkog postojanja. Shvatio je kako je njegovo fizičko biće svemoćno. Može gledati očima ptice i može letjeti. Može vidjeti očima lava.

Vidio je sebe kako sjedi na vrhu planine, kroz lava koji je prolazio pored njega. I tada je upitao lava: "Tko si ti?"

Lav mu je odgovorio: "On je onaj, tko si ti?"

Zatim mu se uho zasjalo i zacrvenilo, najprije lijevo, a zatim i desno. Hajrukulus se posramio. Čovjek koji je sjedio na vrhu planine vidio je to i shvatio da sram obavezuje da učiniš ono čega se nećeš sramiti. On se sramio zbog toga što je svijet tako zamršen; svijet je bio takav da ga je trebalo popraviti. Zato je počeo organizirati i spuštati s planine znanje koje se poput finih potočića slijevalo kroz bjeličaste doline livada, podnožja i vrhova. Bijeli snijeg je odražavao to znanja i ona su se vraćala do Hajrukulusovih očiju i do očiju čovjeka na vrhu planine. Njegovo ime bilo je – Čovjek.

On je postajao razuman. Počeo je kopati pećine. Počeo se razmnožavati, i pri tome je ostajao u jedinstvu s Bogom i sve što je bilo njegovo, sva njegova kasnija djeca, također su ostajala u jedinstvu s Bogom. Ta plemena počela su silaziti niže. Stali su pokoravati Europu i Aziju, ali tamo su već živjela tamošnja plemena. Tako je došlo do ujedinjenja naroda i daleki planetarni sustav koji je podsjećao na psa, i čak u

nečem na lava, počeo je primjećivati da je na planeti pod nazivom Zemlja, koju su sami Zemljani u svojim mislima stvorili i tako nazvali, počela izrastati civilizacija i počelo je nastajati kretanje koje ih je zainteresiralo. Planeta pasa

– tako ju je čovjek nazvao. I vidjevši tu planetu čovjek je polako postajao svjestan da će se uskoro pojaviti i prvi psi. I tako su nastale životinje koje su se počele množiti. I od slike lava pojavilo se mnoštvo životinja koje su bile povezane s prvobitnom zmijom i koje su bile veoma ugrožene zato što su bile u stihiji, što su se nalazile u prirodi. Tada se u Čovjeku i u Hajrukulusu istovremeno pojavila ista misao: kako prirodu učiniti takvom da se njome može upravljati?

Komunističko društvo koje je čovjeka stavilo iznad prirode nije dalo nikakve konkretne upute, kojima bi se to postiglo. Jedina nada koja je preostala Hajrukulusu i prvobitnom Čovjeku bila su religiozna znanja. Oni su vidjeli budućnost i zato su čitali povijest. Znali su kako će 2013. nastati ozbiljan problem koji će se za mnoge ljude u okruženju pretvoriti u spoznaju vječnog života. Upravo to i jest ona stihija koju će čovjek početi osvajati. Oni su shvatili da je razumnost – idealan čovjekov lik i počeli su joj težiti.

Iz glave gdje postoji iskonsko mišljenje počele su se rađati nove i nove glave. Pojavila su se pokoljenja koja su se već rađala s velikim znanjima vječnosti. Hajrukulus je shvatio kako to treba uzimati u obzir. Između 2014. i 2017. od Isusovog rođenja bile su godine kada su se znanja o vječnosti raskošno rascvjetala kod ogromnog broja stanovnika Zemlje. Njihova nutrina, njihov želudac i crijeva postajali su vječni i prije nego li su oni toga postajali svjesni. Pri tome se hrana tako probavljala da nije bila u cjelosti probavljena na nivou na kojem je bila ranije, prije 2012. godine.

Tada su ljudi shvatili kako je došlo do mikropromjena koje se tiču svih, da su te mikropromjene vječnog života, samoosvješćivanje. Hajrukulus je pošao dalje. Išao je naprijed godinu za godinu i vidio je sve više i više prošlosti. Prošlost je narastala upravo onakva kakvu ju je čovjek vidio. Vidio je kako čovjek može gledati očima ptice i kako ptica može

gledati očima čovjeka. I kako pri tome životinje mogu razumjeti čovjekove misli ako ih on vidi. A isto tako da znaju što je pred njima ako ih čovjek ne vidi fizičkim vidom. Tako je došlo do duhovnog ujedinjenja životinja i čovjeka i tako su životinje prestale biti uništavane. Civilizacija je postala vječna i to ne samo u čovjekovom okruženju, već u čitavom svemiru. Svemir se počeo stezati do nivoa Zemlje i svi su shvatili da je Zemlja – Svemir koji će se širiti i skupljati ali joj neće biti kraja. I svatko tko se rađa tako i doživljava Zemlju. On misli da se rodio u Svemiru jer ne zna baš točno što je izvan njegove zipke i prostorije u kojoj se nalazi, u kojoj spava i čak i kad je budan (svjestan).

Svi su počeli uviđati da su djeca postala razumna. Ona su često bila i razumnija od odraslih, pa su odrasli morali ozbiljno napregnuti svoj um kako bi razumjeli kako djeca razmišljaju. Tako je civilizacija krenula u vječnost, stječući svijest o vječnim znanjima i vječnom zdravlju. Tada su se pojavili on i ona koji su znali da je vječnost njihovo jedinstvo, njihova ljubav. A ljubav rađa slijedeću vječnost jer je i sama ljubav vječna. Tako je Hajrukulus spoznao ljudsku ljubav. Znao je da ona postoji, ali prvi put ju je vidio svojim očima između dvoje ljudi koji su beskrajno voljeli jedno drugo. Tada je shvatio da je znanje ljubavi – prvo što treba uvesti u svijet. U svojem duhu pretvorio se u pticu, u ponosnu pticu – orla, i počeo se penjati naviše, gdje su se borile vrane.

One su se tukle oko komada starog, iznošenog rublja. U početku on nije ni obratio pažnju na njih, ali one su mu se počele približavati, oblijetati druge planete i jesti hranu koja se nalazila na tim planetima i oko njih. Vidjele su da je i Mliječni put, koji je veoma velik, dostupan i vranama. Tada je Hajrukulus shvatio kako je u čitavu stvar nužno uvesti Šiko.

Šiko je dugo spavao. Spavao je u pećini nekoliko milijuna godina. Kada se probudio, vidio je da je Hajrukulus dosta narastao.

– Zdravo Hajrukuluse – reče Šiko – Ti si sada narastao, a ja sam te vidio kada si bio mali.

– Da – reče Hajrukulus – Vidio sam te kako spavaš, ali

moje odrastanje se zaustavilo tamo gdje si rekao da je svijet vječan.

Šiko reče:

Ja upravo zato i savjetujem kako se od početka, još i u dječjoj dobi, govori o tome kako vječnost postoji, zato što odrastanje prikuplja vječni temelj i vi se počinjete razvijati kao prijatelji.

– Kako je Lejli? – upitao je Šiko.

– U redu je – reče Hajrukulus – S Adamom je, imaju Alijasa.

Oni zajedno žive.

– Ona me je vidjela – dodade Hajrukulus.

– To može mnogo toga značiti – reče Šiko – Je li Lejli vidjela

Viljusa?

– Viljus, tko je to? – upita Hajrukulus?

– O, pa ti ne znaš za Viljusa? Morao si vidjeti onu stranu zla koja se nalazi s one strane planine i s one strane neba.

– Evo, reče Šiko – Tri puta sam rekao ‘s one’, ‘sone’. Eto kako jedan jezik prelazi u drugi. Kako je, npr. kineski jezik nastao od novozelandskog? Ili od ruskog?

Jer riječi su objedinjene tako da je njihov prvobitni smisao ugrađen u dubinu naše svijesti – rekao je Viljus.

– Mudar je – reče Hajrukulus. Šiko reče:

– Bio je veoma dobar. Ali kad ga je počela Zemlja gutati postajalo mu je jasno kako nekako mora preživjeti, i nije shvatio koja znanja u tu svrhu treba primijeniti?

– To znači da su znanja – ono, što se daje na mnogo različitih načina, i mi među njima trebamo izabrati, je li tako? – upita Šiko.

– Možeš izabrati ona znanja koja će ti dati beskonačni razvoj, a pri tome nećeš biti zao, nego dobar. Ali, početni izbor je u tvojoj duši. Rođena može se sama mijenjati, a ti možeš biti na zraku i na suncu, onoliko koliko ti je potrebno da bi spoznao more. Viljus se nije opterećivao takvim pitanjima, on se jednostavno uzdigao do samog vrha, a zatim se obrušio na samo dno. Tako, on je sada tamo.

Pokušava se izvući od tamo, ali nedostaju mu znanja. Uskrsli ljudi mu od vremena do vremena prenose određena znanja, ali on od njih previše traži. On od njih potražuje energiju koju i oni trebaju spoznati. Vrijeme spoznaje, isto kao i znanja o spoznaji, zahtjeva napor. A on neće ulagati napor.

– Čudan je Viljus – reče Hajrukulus i poleti

Lejli. Upitao je Lejli:

– Znaš li ti za Viljusa?

– Adam ga je vidio – rekla je Lejli, ali Aliasu nije rekao ništa o tome. Zato što Alijas treba sve sam spoznati.

I nedavno, on je rekao:

– Vidio sam toga djedicu. Bio je visok, ali je pri tome bio nekako bestjelesan. Kratko je tu stajao. Svi ljudi žive veoma dugo, a on tek nekoliko minuta. Kuda je nestao, ne znam. Odmah sam to ispričao Lejli, svojoj majci. Ja smatram da je ona moja majka.

– Da, rekao je Adam. Ona je tvoja majka i ispravno je što si uvidio kratkovječnost tog čovjeka. Jer on ne razmišlja o pitanjima vječnosti, on želi živjeti u sebi. On želi onaj trenutak koji je sada osjetio, on ne želi vodu vječnosti. On pije vodu trenutka, kapi mu se slijevaju niz brkove i zato je tako visok. Kapi koje se slijevaju kroz njega stvaraju dojam horizontalnost. U stvari on je veoma vertikalna, plosnat. Mi vidimo onaj život koji sami želimo živjeti, koji želimo spoznati. Pri tome, taj život nam donosi pouke i poučne zaključke. Treba ga vidjeti onakvog kakav on stvarno jest i ne treba misliti da je on iza ili ispred nas. On je u nama.

– Bit života je tamo gdje su Adam i Lejli – pomisli Hajrukulus i priđe Alijasu.

– vidiš li me Alijase? – upita Hajrukulus.

– Da, vidim te, ali samo lijevim uvidom.

– Stojiš iza mene – reče Alijas – vidim te, ali ti si u drugom vremenu.

– Tako je – reče Hajrukulus – A kada ću ja doći do tebe?

– Kada ja to budem htio – reče Alijas.

– Da, zrelo je ovo pokoljenje koje se odgaja – pomisli

Hajrukulus i pođe prema vrhu sve više i više. Tamo gdje se vidjelo sunce o kome je ispjevano u pjesmi.

Međutim Alias je bio čovjek budućnosti. Kako je rastao i njegov lik se počeo rascvjetavati. Postao je svijetao i išao je u susret svojoj sretnoj budućnosti kao i tisuće, milijuni i trilijuni drugih. Oni su imali jako puno prostora i jako puno vremena. I vrijeme se počelo pretvarati u prostor, a misao u stvarnost. I oni su postali ono što zapravo i jesu. I tada je Hjukulus shvatio da i on treba postati takav. Lik ptice koji ga je pratio i koji je u početku bio i on sam, počeo se spajati i stapati s likom zmije.

Počeli su se okretati jedno oko drugog i uvijati takvom brzinom da se počeo ukazivati čovjek.

– Eto, u čemu je rješenje zagonetke – pomisli Hajrukulus – Ako imamo dvije supstance koje se brzo kreću i treću koju je Bog zadao, koja jeste sam Bog, pojaviti će se čovjek.

– To jest čovjek je neizbježnost – pomisli Hajrukulus – Pa ima li onda smisla njegovati te likove divljih ptica i životinja

ako će u svakom slučaju od njih nastati čovjek jer čovjek je lik Božji. Stvoritelj čitavog svemira u početku poziva sve k sebi i stvara svoju sliku – mislio je Hajrukulus, ležeći u miru na obali prelijepog jezera kojim su plovile besmrtno ribe koje su jele jedna drugu, a da pri tome niti jedna od njih nije stradala.

Hranile su se tako da su velike ribe jele male ribe. One male su ostajale žive, a one krupnije su u isto vrijeme bile site. Od osjećaja sitosti velikih riba postajala je sita i manja riba. Živjele su u zatvorenom sustavu bioloških veza i osobitosti, u sustavu u kojem je pećina tako reći visjela u zraku. Nisu znali da je uvjet da se pećina nalazi na Zemlji, – da postoji sama Zemlja. Mislile su da sve treba biti tako kakvo jest. Nitko im nije rekao kako je to neprirodno i nerealno. Živjele su u udaljenoj točki u prostoru, daleko od Mliječnog puta, mislile su za sebe da su Zemljani, jer su govorile, točnije rečeno, razmišljale, na zemaljskom jeziku.

Sišu je mislila lijevim okom. Bilo je to, po zemaljskim mjerilima, riba – mač. Ustvari to je bila ženska riba Sišu koja se

nalazila u središtu planete i u koju su se slijevale ogromne rijeke vode. Vidjela je kako mikrobiološka istraživanja koja se rade na Zemlji ne uzimaju u obzir moć informacija koje dopijevaju svuda kao i da budući razvoj može na neki način biti usporen na intenzivnosti ukoliko ljudi ne shvate da sve što je sitno i elementarno se integrira u sve globalno. Sišu je pomislila da treba odletjeti tamo.

– Gdje su ti krila? – upitala je Hajrukulusa.

On je odgovorio: – Ja sam imao svoju sliku u liku ptice.–

– Daj je meni – zamolila je Sišu.

– Ali ti si riba – rekao je Hajrukulus.

– Pa što – odgovorila je Sišu – Imam peraje, zamisli ću da su mi to krila i poletjeti ću k Zemlji da im kažem kako i mikrobiologija mora biti spojena s vječnošću, s vječnim vanjskim svijetom.

– Dobro – rekao je Hajrukulus – Zamisli da si riba, ali i da imaš krila.

– Hoću – rekla je Sišu.

Zadobila je krila i poletjela u pravcu Zemlje. Oko nje su proletjele komete. Jedna od njih bila je i ona koja je 2030-ih godina navodno prijetila Zemlji. Međutim, to nije bila planeta, čak ni kometa. To je samo bila svijest dalekog Lješū. On je bio izuzetno daleko, ali pri tom nije znao gdje se nalazi, niti je uopće znao da se nalazi, zato što je bio jako pijan. Napio se na jednoj od susjednih planeta Sunčevog sustava, misleći da se nalazi na Jupiteru, ali utvrdilo se da se nalazi na trećoj iz porodice od pet planeta i jako ga je brinulo to pijanstvo. Ono ga je izbacilo iz ravnoteže i misli su mu bile toliko pijane da je Sišu bila donekle uvrijeđena zbog njegovog netaktičnog razmišljanja i ponašanja. Rekla mu je kako razum svijeta i svjetska zajednica različitih planeta i civilizacija mole da se razmišlja kulturno i da se u svojem mišljenju ne šire neistinite informacije.

– Da, da – reče Lješū, u snu, u svom pijanom bunilu i ponovo zaboravi na sebe u svom gotovo bijelom usijanju.

Ali sada je vidio kako Sišu nije ona stara Sišu. Ima krila i

leti k Zemlji.

– Što ćeš tamo? – pitao je

Lješū.

– Na Zemlji se stvara civilizacija – odgovorila je Sišu – Tamo je sada centar svijeta, hajde, idemo tamo. Pretvorit ćemo se u ribe i onda ćemo kao Hajrukulus ploviti nad morima i oceanima i prenositi ljudima znanja koja su im potrebna.

– A možeš li se pretvoriti u galeba? – upita Lješū.

– Mogu, ali ja želim biti riba.

I stvorili su se na moru. Sišu je ipak postala krokodil kako bi spoznala to biće i pretvorila se u ribu. Tu prirodu krokodila koja im je od početka i bila potrebna spoznali su slučajno u jednom sižeū. I ona je postala neulovljiva riba koja daje energiju čak s daljine. Tako su njih dvoje počeli raspršivati energiju i pretvorili su se u delfine.

I tako su dva delfina Sišu i Lješū krenuli put broda – jedrenjaka. On je bio bijela lađa, skoro kao 'leteći Holandanin'. Međutim, utvrdilo se da su postigli toliku brzinu da su preskočili dva stoljeća i pred njima se ukazao parobrod koji je tonuo.

Jedan od putnika je upitao: Jesi li ti Lješū?

– Da – rekao je delfin. Ja sam Lješū, a kako si me prepoznao?

– Ja sam bio tamo – odgovorio je čovjek.

– Ma nije moguće! – čak i da sam bio pijan, morao sam te primijetiti. Kako sam mogao ne vidjeti te?

– Tako što sam ja čovjek, imam svijest i Lejli mi je prenijela kako Adam treba biti vječan. I ja tome težim. Zato ne tonem i zato sam te prepoznao?

– Znači ti sve znaš! – rekao je Lješū. Sišu je potvrdila.

– Oni su sveznajući zato što idu putem vječnog života, a tamo ne mogu nešto ne znati, prinuđeni su sve znati, to im je obaveza. To ih ne opterećuje, jer u svakom trenutku znaju, ono što im je potrebno i teže da saznaju još više.

– To je jako dobro – s osmjehom reče Lješū. – A zašto ja

onda ne znam sve, mada mislim da sve znam.

– Zato što ti nisi Sišu, već Lješū-šu-šu-šumom je odgovorila šuma.

Čovjek koji je o svemu ovome razmišljao i vidio sve ove sižee ugledao je gljivu koja raste i pomislio: ‘Zašto se ja zovem Aleksandar? I zašto je sada baš ovo stoljeće koje jest, a ne slijedeće? Kada bih imao više snage i mogućnosti, ja bih sve to potpuno drugačije uredio. Učinio bih da civilizacija bude jedinstvena kakva je bila u drevnoj prošlosti. Povezao bih prošlost s budućnošću i dobio onu snagu koja vodi u vječnost i u beskonačnost.

Ali to su bile samo misli, a njegovi su prsti prebivali po komadiću drveta odlomljenog s obližnje grane. I tada je pomislio: ‘Zašto se ova grana slomila? Treba misliti o tome da sam ovdje, ali o tome kako i grana treba biti vječna. A gdje je ta vječnost i kako ju dobiti iz ove grane da bi slijedeća bila vječna.

Tako je on mislio i razmišljao. Pred njegovim očima su prolazili Sišu i Lješū. I Viljūs je periodično prolazio i onda je prestao. Onda se tu pojavio Šiko koji je već živio nekoliko milijuna godina. On ni sam nije znao koliko dugo živi, zato što nije znao da ne umire. Kada je ugledao sunce, prvi put je pomislio da on i jeste sunce, ali utvrdilo se da je on Šiko.

Tako je legenda kružila o Šiko, on je nije poricao. Volio je uzeti malo usoljene ribe u desnu stranu usta i dugo je sisati. Zalijevao ju je kriglom dobrog piva, kada je bio čovjek. I pri tome mu se ljudska svijest jako dopadala.

– Šiko je bio miroljubiv – mislio je to drugi čovjek koji se nalazio u drugoj šumi u podnožju Anda. Tako su ova dva mislioca slijedila svoje misli i vidjeli su da su one jedinstvene. Jedan od njih bio je Aleksandar, a drugi je bio Aleksandra, žena, djevojka, i to veoma lijepa. Oni su znali da će se sresti. Išli su šumom, jedno drugom u susret i vjetar im je donosio bajku o njima samima i njihovoj sretnoj ljubavi. I sreli su se u avionu na letu Tjumenj – Krasnodol, a zatim dalje u Boston. Stizali su na svoje odredište. Kada su ugledali prve valove svjetlosti sunca, nad Bostonom, pomislili su da su već

stigli. I ta glazbena bajka, koja je obavijala svitanje i koja obično prati slijetanje počela je rasti, a oni su u zanosu počeli jedno drugome pričati kako su pratili Šiko, kako su vidjeli Viljusovu ne mogućnost i nesposobnost da krene u vis jer je sve shvaćao sporo. I kako su vidjeli Sišu i Lješū koji su žurili u pomoć Zemljanima. Onda su se uhvatili za ruke i avion je počeo naglo propadati, gubiti visinu i ponovo se dizati. I shvatili su kako pokreti njihovih prstiju upravljaju avionom.

Onda su ugledali svitanje, kakvo kasnije nisu ni htjeli gledati. Bilo je to svitanje koje je nagovještavalo oluju, tehnološku katastrofu i shvatili su kako moraju učiniti herojski pothvat da ne dođe do katastrofe i da ne dođe do nuklearnog rata. I poslali su svoj impuls u Nagasaki, prvom protonu, prvom neutronu, koji je nastao na mjestu eksplozije u Nagasakiju i u Hirošimi. Tada su uvidjeli da sprečavaju rat u Los Angelesu i u Bostonu. Što više, spriječili su ga u budućnosti. Sada mirno mogu spustiti avione u stvarnost gdje nema ni govora o bilo kakvom ratu.

Tako su se prizemljili. Sunce Bostona im je svjetlilo ravno u oči i oni su pomislili kako će ići po zračnoj luci onoliko koliko im je potrebno. Počeli su se šetkarati duž izlaznog stubišta, ali koridor je time bio sužen, i policija je došla do njih.

Policajac ogromnog rasta, jako debeo Amerikanac, upitao je

Aleksandru:

– Je li ovo vaš Sišu – i pokazao u sandučić u kojem je sjedila životinja.

– Što? On je već ovdje? – upitao je Aleksandar.

– Od kuda vi znate da sam na njega mislio? – upitao je policajac.

Policajac je uobičajenim pokretom izvukao uređaj male težine i malih dimenzija i rekao:

– Eto tog uređaja. On razmišlja, a ja ga slijedim i zato znam što ti misliš. Svi mi razmišljamo kao on, ako to poželimo. Pojedini među nama, kao što je tvoja Aleksandra mogu se uzdignuti iznad razine uređaja. I zato je ja ne pitam

gdje je Sišu. Ja pitam gdje je Lješū koji ima milijardu godina? Samo razum koji može obuhvatiti beskonačnost, može misliti u kategorijama onoga tko ima milijarde godina.

– U pravu si – reče Aleksandar, prijateljski i dobronamjerno potapša policajca po ramenu.

Ali rame je bilo nabijeno vatom, pa se pokazalo da je policajac niži i deblji. Tako se izmijenila stvarnost. Tako su uzvišene misli prešle na nivo većega što se često viđa – da se najviši razum, navise misli nalaze u nekom zatočenom kutu, u nekoj krletki, a mi im ne dajemo da se šire. Tako mi sputavamo svoje misli i dajemo im da izađu iz krletke samo onda kada postajemo svjesni.

Prišao je i pustio Sišu, koja je imala sposobnost, ne samo da zadobije krila već da razmišlja kroz sliku. Šiko, iz krletke se pretvorio u ogromnu misao koja je označavala beskonačan ljudski život. Policajac je bio zadivljen njegovom veličinom. U Američkim filmovima 'istjerivači duhova' vidio je takve ogromne, umjetnim putem stvorene junake, ali ipak nije očekivao da misao može biti tako ogromna, toliko stvarna.

Pažljivo je opipao prstima misao koja je narasla i shvatio je da je ona veoma važna, zato što je realna.

– To je suštinska misao – rekao je policajac – U kriminalistici bi je priznali kao dokaz, samo što takva misao ne može postojati.

Čim je to izgovorio Šiko se pretvorio u životinjicu i stvorio se u svojoj krletki, ali s otvorenim vratima. Praksa koja je demonstrirana u stvarnosti omogućila mu je da napravi korak k slobodi. Izgledao je kao neobična debeljuškasta životinjica sa šiljastom njuškicom i malim iskričavim očima koje kao da prodiru u svijest i pokušavaju izvući nešto iz nje, nešto za razumijevanje, a možda čak i nešto za jelo. Međutim, on se nije hranio sviješću, nije želio druge misli, mislio je samo o sebi. Imao je milijun ili možda čak više od milijun godina. Ni sam nije znao koliko. Rođen je kada je Svijet stvoren, vidio je Boga osobno i zato MU je bio blizak, prenosio je Njegove misli. Te misli su prešle na Aleksandra i onda su on i Aleksandra bili zajedno tjedan dana u raskošnom hotelu s

5 zvjezdica. Kada su nakon tjedan dana izašli, shvatili su da imaju dijete koje je već veliko, jer ono je, začeto. Vidjeli su čitav njegov budući život i maštali su da je on već sad odrastao. Mašta im se ostvarila i shvatili su kako je on sjajno proživio svoj život. Počeli su mu kreirati događaje i osigurali su mu život usprkos svemu što bi se moglo dogoditi.

Tako se rodila civilizacija vječnosti. Svi oni koji su rođeni, pa čak i oni koji nisu, živjeti će vječno. One koji nisu rođeni treba stvoriti. Njihove duše su se ujedinile. Počele su razumijevati ovu znanost. Ona je bila složena i teška. Bilo je to kao da grizu granit znanosti, ali su pri tome, oni stvarali nerođene ljude od gustoće vječne materije. Strugali su je, sakupljali, mrvicu po mrvicu. Tako su sakupljali duše. Na početku, te duše su bile nepostojane, jer duše je prvobitno stvarao Bog, a stvarati pomoću misli duše, to je krajnje složeno i teško. Bez obzira na teškoće, slijedili su svoj put i shvatili su da je to moguće uz Božju pomoć. Samo Boga treba moći vidjeti. Moraju Ga upoznati oči u oči i shvatili su da ON ova znanja širi na cijelo čovječanstvo.

Počeli su oni prenositi ta znanja shvaćajući da će Bog slati one duše koje su iskonski vječne i oni će moći da ih stvaraju jer ih mogu pozvati. Dakle, oni i jesu te duše koje su prvobitno stvorene. Svatko gradi svoju vlastitu dušu. Kada su iskovali svoje duše, čvrste kao čelik, tako ravne, kao beskonačne trake načinjene od pravih crta, shvatili su da su napokon ovladali istinom koja se nalazi u njihovom bitku. I da ljudi koji razgovaraju jedni s drugima nisu njihova mašta već njihov razum koji žamori i ovladava znanjima.

Na taj način Hajrukulus je vidio evoluciju ljudi u njima samima, evoluciju u kojoj se svatko može razvijati onoliko koliko želi. Pri tome će ono što je izvan čovjeka dolaziti do njega baš u onoj mjeri u kojoj mu je potrebno. Na taj način Hajrukulus je vidio zlatno doba čovječanstva i cijelog svijeta i shvatio je da se to doba nikada više neće okončati. Druge civilizacije su se počele okupljati na toj svjetlosti koja se sve više i više rasplamsavala.

Civilizacija Andus s daleke zvijezde Platonija počela se sve

više i više približavati zajedno sa svojom zvijezdom. Njeni žitelji su počeli raspoznavati prve misli i spoznali su Lejline misli.

– Ona jako ispravno razmišlja, mora se priznati – rekao je prvi Andus.

Tajna civilizacije Andus bila je u tome da su se svi oni zvali Andus. Kod njih nije bilo drugih imena, ali su se ipak raspoznavali među sobom. Razlikovali su se po srcima, po osjećajima, po ljubavi koju su osjećali jedni prema drugima. Ali ime nisu mogli mijenjati.

– Čudno – reče Andus – pa i Adam ima isto ime koje je u njegovom srcu. Ali dijete koje je dobio s Lejli nazvano je Alijas. Zašto se i ono ne zove Andus, Adam ili Lejli? Zašto oni mijenjaju imena?

– Zato što su stvorili razlike između sebe – reče jedan Andus drugom – i pokazali su da su te razlike vječne, zato je njihova civilizacija i postala zlatna i zato i nas taj njihov svijet k sebi zove. Zato što je svatko od njih potpuno individualan, a tako se razvija i sam Bog. Oni mogu stvoriti vječnu stvarnost, što je garancija njihove postojanosti. Počeli su se truditi razlikovati jedni druge ne samo po suštini svoje svjetlosti već i po pridavanju različitih značenja riječima.

Počeli su razmišljati ovako: ako se riječ 'Andus' promijeni, ako se promijeni neko slovo u njoj, može se dobiti nešto drugo. Prvi Andus je veoma pažljivo uzeo jedno slovo i prenio ga na kraj riječi sačuvajući pri tome i početno slovo. Tako je dobio

'ANDUSA'. Iza te jedne riječi pojavilo se odmah mnoštvo osoba.

– Pa to je, znači pleme Indusa – reče jedan Andus.

– Ne, Indusi su od iskona bili na Zemlji, a mi joj se tek približavamo. Ali oni su već tada shvatili da će se buduće civilizacije truditi spoznati zemaljska znanja te su zato i uzeli ime Indusi. Unutar zajednice svi se oni razlikuju po imenu i oni to nazivaju nacionalnošću.

Tako su se razvijale civilizacije, jedna drugoj je prenosila skrivena i otkrivena znanja; pri tome se planeta pasa počela razvijati tako da su se znanja prenosila i na mačke i na mačore i

druge domaće i divlje životinje.

Tako su i divlje životinje postupno postajale vječne, dio po dio, počevši od krzna koje je prije toga ne mijenjajući se, ležalo na zemlji, a zatim se počelo mijenjati zahvaljujući misaonom naporu ljudi koji vole te životinje. I konačno, zahvaljujući svom osobnom mišljenju. Tako se utvrdilo da su životinje počele još brže razmišljati o sebi nego li su ljudi ikad razmišljali, zato što su se morale boriti za svoje preživljavanje. I ugledale su pred sobom prostor Svemira. Shvatile su da su se ti isti Andusi razvili samostalno kao što se razvijaju biljke do kojih ne dolazi svjetlost. To je civilizacija koja je živjela u sustavu kojeg čine tri planine; oni nikad nisu vidjeli svjetlost, ali su izrasli u zdrave ljude koji žive pod svjetlosti sunca, zato što su željeli živjeti, i težili su k tome.

Isto tako je i znanje životinja trebalo naučiti misliti i po svojim sposobnostima stvaranja pretvoriti se u ljude, trebalo je prerasti strukturu njihovog tijela i dosegnuti strukturu vječnog života u onoj perspektivi i na onom istom nivou koji im je Bog prvobitno dodijelio; trebalo je dakle, da koriste šape, da rade bilo što, postepeno zadobivajući ljudski oblik, barem samo u duši. I tada se duša životinja počela rascvjetavati.

Sa strane to je podsjećalo na stupanj razvoja različitih cvjetova koji su se počeli uzajamno križati i oprašivati između sebe. Životinje su postale miroljubive. Shvatile su da međusobno mogu komunicirati i iz te komunikacije počela se rađati slijedeća civilizacija koja je živjela samostalno i imala svoje vlastite planete.

Hajrukulus je shvatio da se tako razvija svijet koji potiče od čovjeka i odlučio je da taj svijet više dosegne. Ušao je u najdublje mikro nivoe mikro bakterija, mikro spojeva, mikro života. Živio je među mravima. I na taj način je shvatio da onaj koji upravlja svijetom upravlja sobom.

Tako je Hajrukulus i sam počeo upravljati sobom. Počeo je polako razumijevati yogu i učenje 'O spasenju i harmoničnom razvoju'. Počeo je u sebi razumijevati razumijevanje najrazličitijih oblika Učenja. Tada je shvatio da je njegova

misao prije svega ono što je on sam stvorio. Shvatio je da je kretanje misli u fizičkom prostoru često veoma teško. I da je dovoljno čak samo jedan jedini maleni mrav da mu pomogne i da ga povuče za sobom, pa da to kretanje bude olakšano. Prestao je ubijati mrave, mada je u biti smatrao da ih ni do tada nije ubijao. Bilo kako bilo, došao je do zaključka da je Budizam ispravno shvaćanje. To je (ona) religija koja nam omogućava da nikoga i ništa ne ubijamo. To je savršeno ispravno.

– Tu istinu imamo i u Kršćanstvu i u Islamu i uopće u svim stvaralačkim religijama – pomisli Hajrukulus.

Tada nad njim počne rasti njegova osobna uvjerenost u to da je vječnost svijeta ono što raste u vis u njegovim mislima, ono što je prisutno u cijeloj beskonačnosti i što ga postepeno sažima, ljulja kao u zipki pretvara u vječnog čovjeka, u beskonačnu pticu, u bilo koju divlju životinju u koju se poželi pretvoriti. Tada je shvatio da je njegova svijest neizmjerena. Shvatio je da u sustavu reinkarnacije postoje ona znanja koja on vidi samo na nivou logike spoznaje, na nivo otkrivanja znanja koja su postojala u vidu čitavih teorija reinkarnacije. Ona su po njegovom mišljenju bila ispravna na svoj način. Uvidio je da su potrebni novi ljudi, novi zadaci, novi pothvati. I tako se pojavio Šajli.

Šajli je bio veoma visok. Živio je na planeti Koro. Imao je jednu jako dobru prijateljicu koju je nazivao svojom i s kojom se lijepo družio. Nije rekao Hajrukulusu kako se ona zove, on ju je oslovljavao s 'Dobra'.

– Čudno – pomisli Hajrukulus – Zašto ne kaže njezino pravo ime već kaže samo – Dobra? I zašto mu je ona prijateljica, a ne voljena žena ili supruga?

Nešto kasnije se uvidjelo da je on jednostavno zanemario muški princip iz osobe pored sebe i da ga je njegova svijest upoznavala s istinom da uz muškarca mora stajati žena. Bila je to planeta koja je stvarala individualnost; svojom voljom je stvarala muškost i ženskost. I kada je on počeo stvarati svoju prijateljicu, shvatio je da je taj prvi nivo savladao, ali da će ženu moći dobiti samo uz Božju pomoć. I žena se stvorila

pred njim. Bila je to ljepotica Aljaj. Nju je poslao Bog i Hajrukulus je shvatio da je to Božanska istina – muškarac i žena. Ipak je nastavio razvijati svoju volju u smjeru vječnosti, odmah shativši da razvoj u smjeru vječnosti omogućava razumijevanje svega.

– Žena treba biti poslana od Boga – tako je Hajrukulus formirao misao Šajli. Podijelio je tu misao s Lejli i upitao je:

– Odakle si ti?

– U pravu si, Hajrukuluse – rekla je Lejli.

– I Adam misli da je mene stvorio Bog i to od njegovog rebra. Međutim, Bog je mene stvorio još na početku, na osnovu njegovog, Adamovog rebra. Razmisli o mojim riječima; shvatiti ćeš zašto je Alijas tako prosvjećen i zašto želi da planeta pasa uvijek ima na raspolaganju zalihu hrane sa Zemlje i da psi budu uvijek siti i zadovoljni. On je spreman raditi na tome. Zašto je Šiko proživio milijardu godina ili možda više. Svi znaju da je živio i više, ali on ne zna koliko. Pri čemu mu nitko nije pomagao. Ni Viljjs ga nije dodirivao. Viljjs se može pretvarati u ženu i muškarca, ali ga nije dirao.

Kakva bi požuda mogla postojati između Šiko i Viljjsa?

Viljjs je kao muškarac imao puno problema, ali je mogao i da bude prijatelj Šiko, bar prvih milijardu godina. Međutim, kada se počeo pretvarati u ženu, shvatio je da je žena toliko uzvišena da ne može biti u kontaktu sa zlom. Tako se pojavila Lejli – iz uzvišenosti.

I snagom onoga najboljeg Hajrukulus je shvatio da mu je potrebna prijateljica koja je, kao i on sam, izrasla iz ptice i koja je vidjela kako se prva zmija spustila u more.

Hajrukulus je bio sretan. Predosjećao je da će se ta prijateljica pojaviti, ali prije svega je predosjećao da će se pojaviti žena, jedina žena koju će on voljeti. I ona se pojavila. Dugo se trudio saznati njeno ime i razmišljao: koje li će ime ona nositi?

Zašto mu je bilo potrebno znati njezino ime – ni sam nije znao, ali osjećao je da to ime, kao i strast i slast koje ono nosi, mada ga on još uvijek nije znao, već uzbuđuje njegovo srce.

Ono je postajalo snažno i beskonačno Srce je oduvijek bilo vječno, ali zahvaljujući ljubavi postalo je istinski vječno. Istinska vječnost je u srcu koje voli.

I sada, negdje u smiraj dana on ju je ugledao. Bila je to Šijlja

– Hajrukulusova ljubav. On u početku nije mogao jasno razlučiti – je li to bila samo njegova ljubav, ili je to bila Šijlja

– biće koje je zavolio na prvi pogled, zauvijek, beskonačno.

Hajrukulus... Čudno, u jednom trenutku razvitka ljudske civilizacije, za vrijeme Hitlerove Njemačke, to 'haj' ili 'hajl' označavalo je nešto negativno za mnoge ljude. Hajrukulus... Ali ovdje nema 'el' i nema mekog znaka. Sada je shvatio da to 'elj' prelaskom u 'ja' skriva taj meki znak.

Šijlja je predstavljala samu suštu nježnost i beskonačnost ljubavi. Njih je obuzela i opila beskrajna ljubav, iako su držali rastojanje. Ona je mirno ispijala šalicu kave i pri tome malim prstom dodirivala krajičak stola. Bjelina njezine kože bila je takva da nije mogao skrenuti pogled s te ljepote. Mali prst joj je pomalo nervozno drhtao. Možda je jednostavno njime pokušavala dobiti neku melodiju po stolu, a ta melodija je odzvanjala u Hajrukulusovoj glavi. On ju je čuo u sebi. Vidio je njezin odraz u sebi. Shvatio je da bez nje ne može živjeti i da ona mora biti s njim. Pitao ju je:

– Gdje si? – Nije ju zaprosio, ali uspostavilo se da je Šijlja udana žena.

– Čija – to nije znao, nije mogao shvatiti. Nije imala muža. Ponašala se kao da je samo njegova. Shvatio je da je njezin brak u stvari bio greška. Ona je toga bila svjesna i uvijek je to znala. Spojili su se usnama, a postelja pod njima je bila poput jednog svijeta koji se okreće sam za sebe. Plovili su kao u podmornici. Promatrali su stvarnost iz dubina i tamo su ugledali Sišu.

Ona je vidjela njihovu podmornicu i njezino ogromno oko ih je promatralo kroz okrugli prozor. U njihovoj podmornici postelja im je bila u središtu staklene sfere koja je plovila naprijed, po dnu oceana, a zatim dalje i više. Sišu ih je promatrala i htjela progutati, ali pojavio se Šiko. On je onaj

koji postoji još od davno, onaj tko ima već nekoliko milijuna godina. Tako već dugo promatra ovaj svijet i shvatio je da u svijetu postoji samo ljubav.

On reče Sišu:

– A zašto ih želiš progutati? Jasno je da ih nećeš probaviti i da će oni ostati živi, ali to ih neće učiniti vječnim. Štoviše, ti znaš da se ljubav ne može progutati.

Sišu reče:

– Ma ja ih i nisam željela progutati.

Oni jednostavno trebaju vidjeti da je kontrola nad procesom u samoj ljubavi, u samom osjećaju ljubavi i da ništa dodatno ne treba poduzimati. Jednostavno, treba voljeti i u toj ljubavi se kretati tamo kuda nas sama ljubav nosi. Pri tome treba znati da je sama vječnost u radu i tim radom se treba baviti.

U tom trenutku se u Hajrukulusovim mislima pojavi Adam i reče:

– Moja iskonska vječnost bile je u tome što sam znao što činim, ali kada sam izgubio kontrolu i ljubav, sve se urušilo. Potrebno je imati ljubav, da bi se imala kontrola, da se ona ne bi gubila i da bi unutarnji osjećaj kontrole bio sposoban prepoznati vječnost, da bismo vidjeli onaj svijet koji uvijek vidimo, da bi ona ljubav, koja je u nama, kao i njezine posljedice, bile beskonačne i vječne za sve, ali i individualne za nas same. Istinska ljubav je uvijek samo tvoja, ali njezina svjetlost dodiruje sve ljude.

Sjedili su u kabinetu tajne službe i razgovarali na ovu temu. Pijući votku koju su miješali s pivom. Pivo je bilo bavarsko, iz

18.stoljeća. Slučajno su ga pronašli u napuštenom podrumu. Izvan bunkera vodio se rat.

Vani su testirali prilično moćno oružje i mogli su izaći samo uz pravilno razmišljanje. A razmišljali su već dugo, skoro dva dana. Pucnjava je bila sve glasnija i glasnija.

Probe naoružanja su im se približavale. Na dva kilometra od bunkera vodio se pravi rat. Šijlja je pogledala

Hajrukulusa u oči i shvatila, da su oni ti ljudi koji će preživjeti. Zid se iznenada srušio. Otvorio se izlaz, i oni su bježali u šumu, najbrže što su mogli, dok su u duljini fijukali metci.

Tako su uspjeli preživjeti jer su shvatili da žele živjeti vječno. I onaj čovjek koji je sjedio u jednoj šumi i onaj koji je sjedio u drugoj, i oni koji su preživjeli u toj pećini, u ovom ratu, svi su oni bili ujedinjeni u jednom zajedničkom osjećaju, osjećaju vječnog života, zajedničkoj svijesti o vječnom životu. I ma gdje se nalazili, oni bi u svakom slučaju živjeli vječno.

Kasnije se uvidjelo da je rat baš ispred njih prekinut. Kada su dotrčali do šume nisu više čuli zvuk pucnjave. Oni su sami predstavljali prestanak rata!

Čovjek koji je namjeravao potkresat grančicu nije ju mogao odlomiti jer je ona po njegovoj volji postala vječna. Treći čovjek koji je sjedio u šumi, ili, možemo slobodno reći slijedeći čovjek koji sjedi na bilo kojem mjestu, čovjek koji hoda ili nešto radi, čim pomisli na vječnost ona počinje rasti, kao kristal koji vlada cijelim svijetom. Svijet postaje vječan, ali istovremeno ostaje nepromijenjen. Kristal je beskrajno čvrst ali ne mijenja svojstva ovoga svijeta. To je druga sudbina stvarnosti. To je ona sudbina koja je usađena u ljudsko srce i koju su spoznali na planeti Andus. Eto, zašto su oni prvobitno bili svi jednaki i tek kasnije se počeli mijenjati, kada su shvatili da je Zemlja ta koja prednjači na putu ka vječnosti. Međutim, kristalna svojstva spoznali su prije Zemljana.

Promatrajte svijet oko sebe i uvidjeti ćete bezbroj svojstava koja treba upoznati. Promatrajte udaljenost među zvijezdama, ako je opažate vidom i primijetiti ćete da desno oko vidi malo drugačije u odnosu na lijevo i baš u toj razlici i jeste vječni razvoj. Dva oka koja gledaju – to jeste već vječnost. Parni organi – to jest već vječnost. Parovi jesu vječnost koja je utemeljena na ljubavi muškarca i žene i ona se širi u beskonačnost. Ljubav parova, odnosno dvojna ljubav je ono što vodi k vječnosti; parna ljubav predstavlja jedinstvo trojstva.

Što se tiče trojnog jedinstva svijeta, dakle, kada ljubav

promatramo s aspekta trojnog jedinstva vidimo da se u ljubavi odražava jednostavno sve, jer ljubav je nedjeljiva i mimo svoje volje, mimo volje onog tko je posjeduje nije moguće bilo kuda širiti je.

Ljubav je između ostalog i osjećaj koji ima najveću kontrolu nad čovjekom, jer u potpunosti vlada s njime. Shodno tome i čovjek posjeduje u potpunosti ljubav i zato ona pruža toliko zadovoljstvo onome tko voli. Pruža mu osjećaj potpune kontrole i potpune neovisnosti. Onaj tko voli sam po sebi ne ovisi o okolnosti jer on voli i za njega nema prepreka; on postiže sve; kako bi rekli, kao more do koljena.

Vječnost je sagrađena upravo na ljubavi, bez obzira što je ta podmornica nepobjediva i nesalomljiva i pruža izvanredne mogućnosti za sveprisutnu ljubav, za ljubav čovjeka prema sebi samom i za uzajamnu ljubav jednih prema drugima.

Hajrukulus je izuzetno brzo postao svjestan svoje ljubavi. Bio je sretan, kupao se u svojoj ljubavi i vidio je svoj budući život sretan i prekrasan. Kada je ugledao svoju ljubav, jasno mu je bilo da će njih dvoje živjeti vječno.

U mislima je uzeo Šijlju za ruku, zatim je i zaista uzeo njezinu ruku svojom rukom i umjesto zajedničke predstave ptice i zmije počela se ukazivati ljudska ruka, shvativši da joj ljubav daje ljudski oblik. Kupao se u sreći koju donosi ljubav, shvaćajući da Bog zaista jeste ljubav.

Kad je šetao obalom mora, vidio je da njegove želje materijaliziraju Šijlju pored njega.

U mislima je vidio izduženi most preko mora koji kao da ne stoji ni na čemu. To su buduće civilizacije koje su usmjerene prema moru. Tim mostom se kreću automobili, nad njim lete helikopteri, avioni i druge letjelice koje pokreće neki drugi oblik energije, ali pri tome se nitko nije zapitao 'zašto most samo tako visi iznad mora?'

To je za njih bilo potpuno prirodno, bilo je to 23. stoljeće. Drugačiji su bili automobili, drugačiji su bili helikopteri. Mnogi su bili napravljeni u tom obliku po navici, ali takva je bila tehnika, da su mnogi dijelovi ranije pravljeni od metala

sada zamijenjeni mišljenjem. Kada bi čovjek izašao iz automobila odmah bi učinio da taj automobil nestane iz stvarnosti.

Bila je to nova tehnologija. Bila je to nova civilizacija. I on je shvatio da je vječnost automobila u samom ljudskom mišljenju, isto kao i u 25. stoljeću, – sustav uspostavljen umjetnim putem – automobili mogu već sada sudjelovati u stvaranju elemenata koje čine ljudi.

Na taj način čovjek je sustavima koji se utemeljuju umjetnim putem dao takva svojstva koja su počela uspostavljati njega samoga, odnosno da mu pomažu u njegovom vječnom razvoju. Ljudsko mišljenje je sada u tom smislu manje opterećeno pa čovjek počinje misliti o dalekoj budućnosti, što će s njim biti nakon vječnosti, poslije vječnosti njegove ljubavi. I što je najvažnije od svega – on zna da će ta ista ljubav postojati i zbog toga je sretan. Vječnost svijeta jeste vječnost ljubavi. Vječnost događanja, također je vječnost ljubavi, ona obavlja čovjeka i čini njegovo srce nedostupno za gnjev, mržnju, i sva druga loša stanja, čini da čovjek osjeća samo ljubav, da se beskonačno razvija i beskonačno živi, da bude vječan čovjek. Kako je i prvobitno bio, znalčki vječan, kakav i treba biti, da mu misli budu spokojne i prozirne, da ne budu opterećene nikakvim mogućim problematičnim okolnostima. Sama suština tih misli je temeljno obilježje kojeg je čovjek svjestan i koje on sam oblikuje. Čovjek postoji u samom sebi.

Hajrukulus je shvatio da je vrijeme da te informacije prenese Lejli. Rekao joj je, da je sreo Šilju i da je ona njegova ljubav.

Lejli mu je odgovorila:

– Da, ja to vidim i razumijem, ali to je bilo još na početku, još kad mi je Adam prvi puta izjavio ljubav i poklonio prvi cvijet. Ali taj cvijet nije imao boju koja je tada trebala biti.

Hajrukulus se zamislio nad bojom i shvatio da je zlatna boja, boja ljubavi koju je zapravo vidio u obliku svjetlosti iznad Šiljine glave.

‘Znači tako’– pomisli Hajrukulus – Šilja je, dakle samo

ljudsko biće. Bilo mu je nevjerojatno da je zavolio obično ljudsko biće, običnu ženu. Jer on je poznavao civilizaciju od samog postanka i jasno mu je bilo da je žena i više od rođenja civilizacije, da je žena sama ljubav. Zatim je ponovo dotrčao do Lejli. Pored nje je stajao Adam. On ju, ne obrativši posebnu pažnju na njega, upita:

– A kako se rodio Alijas?

– Iz ljubavi – rekla je Lejli – Na planeti na kojoj se on rodio postojala je samo ljubav, cvijeće i ptice.

Hajrukulus se uhvatio za glavu.

– Što? – postoji planeta na kojoj žive samo ptice? Kako ja to nisam znao? – upitao je Hajrukulus.

– Zato što si ti u svojim maštanjima i bio ptica – rekla je Lejli – I nisi razlikovao svoj lik i planetu od samoga sebe, jer lik rađa sebe samoga.

– Da – rekla je Lejli – sada si pametniji, Hajrukuluse. Hajrukulus se u sebi osmjehnuo, on, koji nema ni početka ni kraja, sluša ovu ženu, naprosto otvorenih usta (u nevjerici). Sluša je i Adam, a ona govorio kao da sve zna.

To je bilo zadivljujuće – ona je njima prenosila znanje preko svojeg iskustva, preko svoje vjere, a on je prstima počeo opipavati i osjećati cijelim svojim bićem taj pojam vjere.

‘Vjera pruža znanje’ – pomisli Hajrukulus.

Palo mu je na pamet, da ako se na primjer uzme Ruski jezik i ako se pogleda njegovo ime prevedeno na njemu, imati ćemo riječ ‘ruku’ i riječ ‘us’ (što na Ruskom znači

‘brk’). Dakle, Hajrukulus – što znači ‘imaj to na umu, uzmi to u obzir’, a u doslovnom prijevodu ‘motaj na brk’. A s čime se mota? Mota se rukom ‘El’ razdvaja ‘ruku’ I ‘us’ (brk).

A to su ljudi – pomisli Hajrukulus.

Tako je on postajao svjestan smisla svake riječi, pronalazeći suštinu kao i ono što je zajedničko u ljubavi prema ovom svijetu. Počeo je shvaćati da je svijet u ljudskom shvaćanju beskonačan i da način na koji čovjek shvaća svijet zapravo i čini čovjeka beskonačnim. Tako je ugledao svjetove koji su nastajali u njegovoj mašti i shvatio da Šiko nije stvar

njegove umišljenosti. Ima ljubitelja piva i drugih okrepljujućih pića koji stoljećima mogu živjeti, čak i milijardama godina, a da pri tome ne obraćaju pažnju na to što se događa oko njih.

– To je cijena vječnog razvoja – pomisli Hajrukulus
– I ljudima treba davati spoznaju da se svijet mijenja.

Vječnost treba biti energična, zdrava, vesela i optimistična, jednom riječju – ljudska. Kakav je smisao u tome da se čovjek preodijeva u ruho ptice? Pa on nije puran.“ Koje je uopće nacionalnosti čovjek? – pomisli u sebi Hajrukulus. – Imam osjećaj da čovjek može biti takav, bez obzira koje je nacionalnosti.

Taj osjećaj odmah se pretvorio u uvjerenost čim je ponovo ugledao Šijlju koja mu se približavala i na konstrukciji napravljenoj od strijele doletjela k njemu. Vidio ju je kako korača dugim koracima, a pri tome kao da ne dotiče obalu mora.

– Ona već hoda praktički po vodi – pomisli Hajrukulus
– A ja se tek mislim pozabaviti s time. To znači da je ona savršenija sama po sebi, zato jer je iskrenija, u odnosu prema prirodi i svijetu.

– Prije svega radi se o tome da ona manje analizira ono što radi – pomisli Hajrukulus.

– Čovjek istovremeno treba analizirati i ne analizirati. To je veoma specifično stanje, ali upravo to treba činiti

– zaključi Hajrukulus – Jer on ju treba podržavati u otkrivanju istine, kako bi se u ljubavi što bolje sjedinio s njom. Njih dvoje trebaju se zbližiti na duhovnom nivou.

Došavši do ovakvog zaključka Hajrukulus je počeo stjecati mudrosti znanja. Obratio se Diogenu, ali on mu je rekao:

“Ti ćeš sa svojom jedinom ljubavi, sa svojom Šijljom živjeti u vječnoj sreći i to je sve što je potrebno za vječni život.”

**GRIGORII GRABOVOI PR KONSALTING
TECHNOLOGIES OF ETERNAL DEVELOPMENT**

<http://pr.grigori-grabovoi.world>